

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

1 юни 1999 година*

„Конкуренция – Служебно прилагане от страна на арбитражен съд на член 81 ЕО (предишен член 85) – Право на националния съдия да отменя арбитражни решения“

По дело C-126/97

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) в рамките на производство по дело, висящо пред този съд между

Eco Swiss China Time Ltd

и

Benetton International NV,

относно тълкуването на член 85 от Договора за ЕО (понастоящем член 81 ЕО),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н P. J. G. Картейн, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch и г-н P. Jann, председатели на състави, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida (докладчик), г-н C. Gulmann, г-н J. L. Murray, г-н D.. A.. O.. Edward, г-н H. Ragnemalm, г-н L. Sevón и г-н M. Wathelet, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Saggio,

секретар: г-н H. von Holstein, помощник секретар,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за Eco Swiss China Time Ltd от адв. P. V. F. Vos и адв. M. M. Slotboom, адвокати от адвокатската колегия на Ротердам и г-н S. C. Conway, attorney-at-Law admitted to the District of Columbia and Illinois Bar,

* Език на производството: италиански.

- за Benetton International NV от адв. I. van Bael и адв. P. L'Ecluse, адвокати от адвокатската колегия на Брюксел, и Н. А. Groen, адвокат от адвокатската колегия в Хага,

- за нидерландското правителство от г-н М. А. Fierstra, помощник юридически съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител,

- за френското правителство от г-жа К. Rispa-Bellanger, помощник-директор по международно икономическо право и право на Общността към Дирекцията по юридическите въпроси към Министерството на външните работи, и г-жа R. Loosli-Surrans, Chargé de mission към същата дирекция, в качеството им на представители,

- за италианското правителство от професор U. Leanza, началник на службата за дипломатически спорове към Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н I. M. Braguglia, avvocato dello Stato,

- за правителството на Обединеното кралство от г-н J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, в качеството на представител, подпомаган от г-н V. V. Veeder, QC,

- за Комисията на Европейските общности от г-н С. W. A. Timmermans, помощник генерален директор, г-н W. Wils и г-н Н. van Vliet, членове на правната служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на Eco Swiss China Time Ltd, представени от адв. P. V. F. Bos, адв. L. W. H. van Dijk и адв. M. van Empel, адвокати в адвокатската колегия на Брюксел, на Benetton International NV, представени от адв. Н. А. Groen и адв. I. van Bael, на нидерландското правителство, представени от г-н М. А. Fierstra, на френското правителство, представени от г-жа R. Loosli-Surrans, на италианското правителство, представено от г-жа I. M. Braguglia, на правителството на Обединеното кралство, представени от г-н S. Boyd, QC, и г-н P. Stanley, barrister, и на Комисията, представени от г-н С. W. A. Timmermans, г-н W. Wils и г-н Н. van Vliet на заседанието от 7 юли 1998 г.,

след като изслуша заключенията на генералния адвокат на заседанието от 25 февруари 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 21 март 1997 г., постъпило в секретариата на Съда на 27 март 1997 г., Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд на Нидерландия) поставя на

основание на член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО), пет преюдициални въпроса за тълкуване на член 85 от Договора за ЕО (понастоящем член 81 ЕО).

2. Въпросите, повдигнати в производството, възбудено от Benetton International NV (по-нататък „Benetton“) за отсрочка за изпълнението на арбитражно решение, съгласно което той е осъден да плати на дружеството Eco Swiss China Time Ltd (по-нататък „Eco Swiss“) обезщетения и лихви за прекратяване на лицензионен договор, сключен с последното, с мотива, че въпросното решение е противоречало на обществения ред по смисъла на член 1065, параграф 1, буква д) от Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (по-нататък „Гражданскопроцесуален кодекс“) поради нищожност на договора за лиценз, съгласно член 85 от Договора.

Национално законодателство

3. Член 1050, параграф 1 от Гражданскопроцесуалния кодекс гласи:

„Арбитражното решение може да бъде обжалвано по арбитражен ред единствено в случаите, когато страните са предвидили това в споразумение помежду си.“

4. Член 1054, параграф 1 от упоменатия кодекс гласи:

„Арбитражния съд заседава, съгласно действащото законодателство.“

5. Член 1059 от същия кодекс предвижда:

„1. Единствено окончателно арбитражно решение, пълно или частично, може да придобие сила на присъдено нещо. То придобива тази сила от момента на приемането си.

2. Ако, въпреки това, съгласно споразумение между страните, крайното решение, пълно или частично, може да бъде обжалвано по арбитражен ред, получава сила на присъдено нещо от датата, когато срока за обжалване изтича или в случай на обжалване от датата, когато се обжалва по апелативен ред, когато и доколкото решението на първата инстанция се потвърди.“

6. Относно съдебния контрол на арбитражните решения, член 1064 от Гражданскопроцесуалния кодекс предвижда:

„1. Ако има обжалване пред съда на крайно арбитражно решение, което подлежи частично или цялостно на арбитражно обжалване или срещу крайно арбитражно решение, частично или цялостно обжалвано по апелативен ред, то може да стане само чрез иск за отмяна или граждански иск, съгласно настоящите разпореденията.

2. Искът за отмяна е предявен е пред Rechtbank в секретариата, на който оригиналът на решението трябва да бъде представен на основание на член 1058, параграф 1.

3. Една от страните може да предяви иск за отмяна, още щом решението е получило сила на присъдено нещо. Правото на предявяване се погасява три месеца след датата на завеждане на решението в канцеларията на Rechtbank. Въпреки това, ако решението влязло в сила е подписано от противната страна, тя може и след изтичане на трите месеца, упоменати в предишното изречение, да предяви иск за отмяна в срок от три месеца след това преподписване.

4. Искът за отмяна на едно междинно арбитражно решение не може да се предяви по друг начин, освен заедно с иска за отмяна на крайното арбитражно решение частично или изцяло.

...“

7. Член 1065 от същия кодекс предвижда също:

„1. Отмяната може да стане по един или няколко от следните мотиви:

а) липса на валидно арбитражно споразумение;

б) арбитражния съд е конституиран в нарушение на действащите норми;

в) арбитражния съд не се е съобразил със своята мисия;

г) решението не е било подписано или не е било мотивирано съгласно разпоредбите на член 1057;

д) решението или начина, по който то е било взето противоречи на обществения ред или на добрите нрави.

...

4. Начинът, визиран от параграф 1, буква в), не може да доведе до отмяна, ако страната, която пледира за това, е участвала в процедурата, без да се позове на него, ако Ж е било известно, че арбитражният съд не е осъществил своята компетенция.

8. Накрая, член 1066, параграфи 1 и 2 от Гражданскопроцесуалния кодекс, уточнява че искът за отмяна не прекратява действието на решението, но че съдът, който е сезиран с такова искане може, ако това е оправдано и по молба на засегнатата страна да спре действието, докато не вземе окончателно решение по иска за отмяна. Молбата за спиране се базира на евентуалната отмяна на арбитражните решения.

Общи положения по спора

9. На 1 юли 1986 г., Benetton, дружество със седалище в Амстердам е сключило лицензионен договор със срок от 8 години с Eco Swiss, със седалище в Kowloon (Хонконг) и Bulova Watch Company Inc. (по-нататък „Bulova“), със седалище в Wood Side (Ню Йорк). С този договор, Benetton consentait отстъпва на Eco Swiss правото да произвежда ръчни и стенни часовници, носещи марката „Benetton by Bulova“, които впоследствие могат да бъдат продавани от Eco Swiss и Bulova.

10. Лицензионният договор предвижда в своя член 26.А, че всеки спор или различие между страните ще се урежда съгласно правилата на Nederlandse Arbitrage Instituut (Нидерландски арбитражен институт) и че посочените арбитражи ще прилагат нидерландското право.

11. В писмо от 24 юни 1991 г., Benetton е анулирал договора, считано от 24 септември 1991 г., или три години преди предвидения в него краен срок. Benetton, Eco Swiss и Bulova са предприели арбитражна процедура относно това анулиране.

12. В тяхното решение от 4 февруари 1993 г., наречено „Partial Final Award“ (по-надолу „PFA“) и постъпило в същия ден в секретариата на Rechtbank te 's-Gravenhage, арбитражите са задължили Benetton да обезщети Eco Swiss и Bulova за щетите, които те са понесли от анулирането на лицензионния договор от страна на Benetton.

13. Тъй, като страните не са могли да се договорят относно размерите на обезщетенията, които Benetton следва да плати на Eco Swiss и Bulova, арбитражите в решение от 23 юни 1995 г., наречено „Final Arbitral Award“ (по-нататък „FAA“) и постъпило на 26 юни в секретариата на Rechtbank, задължава Benetton да плати сумата от 23 750 000 USD на Eco Swiss и 2 800 000 USD на Bulova като обезщетения на вредите, които те са понесли. С Определение от 17 юли 1995 г., председателят на Rechtbank е разрешил изпълнението на FAA.

14. На 14 юли 1995 г., Benetton е поискал от Rechtbank отмяната на PFA и на FAA като се изтъква аргумента, че тези арбитражни решения са противоречащи на общественения ред, тъй като лицензионният договор е нищожен на основание член 85 от Договора, въпреки че нито страните, нито арбитражите в рамките на арбитражната процедура са изтъквали евентуално противоречие на лицензионния договор с посочената разпоредба.

15. С решение от 2 октомври 1996 г., Rechtbank е отхвърлил тази молба, така че Benetton е подал апелативна жалба пред Gerechtshof te 's-Gravenhage, пред който делото е висящо.

16. С искова молба, постъпила в секретариата на Rechtbank на 24 юли 1995 г., Benetton също така е поискал от тази юрисдикция да спре изпълнението на FAA и, алтернативно, да задължи Eco Swiss да предостави обезпечение.

17. С Определение от 19 септември 1995 г., Rechtbank е приел само второто искане.

18. Benetton е подал апелативна жалба срещу това решение. С Определение от 28 март 1996 г., Gerechtshof е удовлетворил основното искане.

19. Gerechtshof е преценил, че член 85 от Договора е разпоредба, която защитава обществения ред по смисъла на член 1065, параграф 1, буква д) от

Гражданскопроцесуалния кодекс, чието нарушение може да доведе до отмяна на арбитражното решение.

20. *Gerechtshof*, въпреки това, е преценил, в рамките на спиране на изпълнението, за което е бил сезиран, той не може да провери съобразността с член 1065, параграф 1, буква д) на част от крайно решение, такова каквото е *PFA*, дотолкова доколкото *Benetton* не е подал, така както го изисква член 1064, параграф 3 от Гражданскопроцесуалния кодекс молба за отмяна в рамките на три месеца след постъпване на упоменатото решение в секретариата на *Rechtbank*.

21. *Gerechtshof*, въпреки това е преценил, че може да провери съобразността на *FAA* с член 1065, параграф 1, буква д) най-вече по отношение съобразността до член 85, параграфи 1 и 2 от Договора по отношение изчисляване на щетата, защото според него присъждането на обезщетение служи за компенсиране на щетата, която произтича от окончателното разваляне на лицензионния договор и това могло да доведе до валидизиране на упоменатия договор въпреки, че той е най-малкото частично нищожен на основание член 85, параграфи 1 и 2 от Договора. В действителност, този договор позволява на страните да си разпределят пазара, тъй като *Eco Swiss* не е могъл занапред да продава часовниците в Италия, а *Bulova* в другите страни, които тогава са били членки на Общността. Но, както *Benetton* и *Eco Swiss* признават, лицензионният договор не е бил нотифициран на Комисията и не е обхванат от групово освобождаване.

22. Като счита, че в рамките на процедурата за отмяна *FAA* може да бъде преценено като противоречащо на обществения ред, *Gerechtshof* решава да удовлетвори молбата за отлагане на решението, доколкото то се отнася до *FAA*.

23. *Eco Swiss* подава касационна жалба пред *Hoge Raad* срещу решението на *Gerechtshof* и *Benetton* също подава жалба.

24. *Hoge Raad* подчертава, че арбитражно решение, което противоречи на обществения ред по смисъла на член 1065, параграф 1, буква д) от Гражданскопроцесуалния кодекс, единствено ако неговото съдържание или неговото изпълнение противоречи на задължителна правна норма с толкова фундаментален характер, че никакво процесуално ограничение не може да осигури нейното спазване. Но, според него, съгласно нидерландското право самото обстоятелство, че съдържанието и изпълнението на арбитражно решение изключва приложението на забрана, предвидена в регламентацията относно конкуренцията не може в общи линии да се смята като противоречаща на обществения ред.

25. Като се позовава на решение от 14 декември 1995 г., *Van Schijndel* и *Van Veen* (C-430/93 и C-431/93, *Recueil*, стр. I-4705), *Hoge Raad* се стреми да установи дали случаят не е същият като по делото, с което е сезиран, при който въпросната разпоредба е правило на Общността. *Hoge Raad* прави извод от цитираното решение, че член 85 от Договора не може да се счита за правна норма, която има толкова фундаментален характер, че никакви ограничения от процесуално естество да не могат да попречат на неговото изпълнение.

26. От друга страна, тъй като се оспорва, че въпросът за евентуална нищожност на лицензионния договор по смисъла на член 85 от Договора не е бил повдигнат по време на арбитражната процедура, Hoge Raad смята, че арбитражите биха излезли от своите правомощия по спора, ако бяха разгледали този въпрос и се бяха произнесли по него. В последния случай, арбитражното решение би могло да бъде отменено на основание на член 1065, параграф 1, буква д) от Гражданскопроцесуалния кодекс, тъй като арбитражите не биха заседавали съгласно определените им задачи. Според Hoge Raad, страните в спора не могат също така да се позовават на евентуална нищожност на лицензионния договор, за първи път в рамките на производството по отмяна.

27. Съдът, пред който се обжалва, отбелязва, че подобни процесуални правила се оправдават от общия интерес за ефикасно функциониране на арбитражната процедура и са не по-малко благоприятни при прилагането на разпоредбите на правото на Общността, отколкото при прилагането на разпоредбите на националното право.

28. Въпреки това, Hoge Raad цели да установи дали принципите, постановени от Съда по решението Van Schijndel и Van Veen, цитирано по-горе, не са задължителни за арбитражите, тъй като съгласно решение от 23 март 1982 г., Nordsee (102/81, Recueil, стр. 1095), един арбитражен съд, създаден по силата на частноправно споразумение, без държавна намеса, не може да се смята за национална юрисдикция по смисъла на член 177 от Договора и следователно не може да задава преюдициални въпроси относно приложението на тази разпоредба.

29. Hoge Raad отбелязва, между другото, че съгласно нидерландското процесуално право, когато арбитражите са прекратили част от спора с междинно решение, което има характер на окончателно решение, упоменатото решение има сила на присъдено нещо и, ако отмяната на упоменатото решение не е била поискана своевременно, възможността за искане на отмяна на последващо арбитражно решение, което се основава на междинното решение, се ограничава от принципа за сила на присъдено нещо. Hoge Raad се пита дали правото на Общността забранява на Gerechtshof да прилага подобна процедурна мярка в ситуация, в която, както в случая, последващото арбитражно решение, чиято отмяна наистина е поискана своевременно, представлява развитие на едно предишно арбитражно решение.

30. При тези обстоятелства Hoge Raad der Nederlanden решава да спре делото и да постави пред Съда следните преюдициални въпроси:

„1) В каква степен преюдициалното решение, което съдът е постановил в решението си от 14 декември 1995 г., Van Schijndel и Van Veen (C-430/93 и C-431/93, Recueil, стр. I-4705), се прилага по аналогия в рамките на спор относно частноправно споразумение, отнесен не пред национален съд, а пред арбитражен съд, като страните не се позовават на член 85 от Договора за ЕО и ако националните процесуални правила, приложими в случая, не позволяват на арбитражите служебно да приложат тези разпоредби?

2) Ако съдът смята, че арбитражното решение наистина противоречи на член 85 от Договора за ЕО, трябва ли на това основание и въпреки разпоредбите на Нидерландския процесуален кодекс, упоменати в точки 4.2 и 4.4 по-горе (според които една от страните може да иска отмяна на решението единствено на базата на ограничен брой основания, едно от които е, че арбитражното решение е в противоречие с обществения ред, нещо, което не обхваща обикновения факт, че чрез съдържанието или изпълнението на арбитражно решение не се привежда в сила забрана, постановена от правото на конкуренцията), да приеме искане за отмяна на това решение, когато искът е в съответствие със законовите изисквания?

3) Може ли националният съд да приеме този иск, въпреки разпоредбите на Нидерландския гражданскопроцесуален кодекс, определени в точка 4.5 по-горе (според които арбитражите са длъжни да не излизат от рамките на спора и да се придържат към предоставената им компетенция), ако въпросът за приложимостта на член 85 от Договора за ЕО е останала извън рамките на спора по време на арбитражната процедура и следователно арбитражите не са взели решение по този въпрос?

4) Правото на Общността създава ли задължение да се отклони прилагането на разпоредбите на Нидерландския граждански кодекс, описани по-горе в точка 5.3 (според които едно междинно арбитражно решение, което има характер на окончателно решение придобива сила на пресъдено нещо и не може по принцип да бъде обект на иск за отмяна, освен в срок от три месеца от датата на завеждане на това решение в секретариата на Rechtbank), при необходимост, за да може да се прецени в рамките на процедура по отмяна на по-късно арбитражно решение, ако междинното арбитражно решение, придобило сила на пресъдено нещо и следователно е действително в правно отношение, но въпреки това е нищожно, тъй като противоречи на член 85 от Договора за ЕО?

5) Дали в описания в четвърти въпрос случай, трябва да се въздържим да приложим правилото, според което не може да се иска едновременно унищожаването на междинното арбитражно решение, доколкото то има характер на окончателно решение и унищожаването на последващото арбитражно решение?”

По втория въпрос

31. Чрез втория си въпрос, който трябва на първо място да разгледаме препаращата юрисдикция пита дали един национален съд, сезиран с молба за отмяна на арбитражно решение, трябва да удовлетвори тази молба, когато прецени, че решението действително противоречи на член 85 от Договора, докато според вътрешните процесуални правила тя не трябва да удовлетворява подобна молба, освен в ограничен брой случаи между които този за обществения ред, който обикновено не припокрива според националното законодателство единственото обстоятелства, че съдържанието или изпълнението на арбитражното решение

изключва приложението на забрана, предвидена в националното законодателство за конкуренцията.

32. Трябва преди всичко да се отбележи, че когато в един арбитраж, създаден със споразумение, се повдигат въпроси от правото на Общността националните съдилища могат да разгледат тези въпроси между другото и в рамките на контрол върху арбитражното решение, който се простира според случая, когато те са сезирани с жалба или от тях се изисква всякаква друга намеса или форма на контрол, предвидена от националното законодателство (виж решение Nordsee, цитирано по-горе, точка 14).

33. Съдът е добавил, че в точка 15 от решението Nordsee, цитирано по-горе, националните юрисдикции следва да проверят дали трябва да сезират съда на основание на член 177 от Договора, за тълкуване или преценка на приложимостта на разпоредбите на правото на Общността, които те биха прилагали в рамките на съдебен контрол над едно арбитражно решение.

34. В това отношение, съдът е преценил в точки 10 - 12 от същото решение, че арбитраж, създаден по споразумение, не представлява „юрисдикция на дадена държава-членка” по смисъла на член 177 от Договора, тъй като не съществува никакво фактическо или правно задължение за договарящите страни да подчинят споровете си на този арбитраж и че държавните органи на държавата-членка не участват в избора на арбитража, нито са длъжни служебно да се намесват в хода на производството пред арбитража.

35. Трябва по нататък да отбележим, че изискванията относно ефикасността на арбитражната процедура изискват контрола на арбитражните решения да имат ограничен характер и че анулирането на арбитражно решение би могло да бъде получено или приемането му отказано само в изключителни случаи.

36. Въпреки това член 85 от Договора представлява, съгласно член 3, буква ж) от Договора за ЕО (понастоящем, след изменението, член 3, параграф 1, буква ж) ЕО), основна правна норма, необходима за осъществяването на целите, поставени пред Общността и най-вече за функционирането на вътрешния пазар. Важността на подобна разпоредба е довела създателите на Договора до това да предвидят изрично във втория параграф на член 85 от Договора, че споразуменията и решенията, забранени от този член, са по право нищожни.

37. Следователно, тъй като един национален съд може според вътрешните процедурни правила да удовлетвори една иск за отмяна на арбитражно решение на основание неспазване на националните норми за обществен ред, тя трябва също така да удовлетвори и иск на основание на нарушението на забраната, предвидена в член 85, параграф 1 от Договора.

38. Това заключение не може да бъде поставено под въпрос от факта, че Нюйоркската конвенция от 10 юни 1958 г. относно признаването и изпълнението

на чуждите арбитражни решения, ратифицирана от страните-членки предвижда единствено няколко порока, които биха могли да доведат до непризнаване и неизпълнение на арбитражно решение, по-точно непризнаването или надвишаването от страна на решението на договореността не задължителния характер на решението за страните и противоречието на признаването и изпълнението на решението с обществения ред в страната, където се иска признаването или изпълнението на това решение (член 5, параграф 1, букви в) и д) и параграф 2, буква б) от Нюйоркската конвенция).

39. И наистина поради причините, отбелязани в точка 36 от настоящето решение, член 85 от Договора може да бъде приета като разпоредба, която защитава обществения ред по смисъла на цитираната конвенция.

40. Накрая, трябва да припомним, че така както е отбелязано в точка 34 от настоящото решение, арбитражите за разлика от националната юрисдикция не могат да искат от Съда да вземе преюдициално решение по въпроси на тълкуването на правото на Общността. Но за правото на Общността съществува явен интерес да бъдат избегнати различията в бъдещото тълкуване и всяка разпоредба на правото на Общността трябва да получава еднакво тълкуване, каквито и да са условията, при които тя трябва да се прилага (Решение от 25 юни 1992 г., *Federconsorzi*, C-88/91, *Recueil*, стр. I-4035, точка 7). Следователно, в ситуацията, която е обект на настоящото дело и за разлика от решението *Van Schijndel и Van Veen*, цитирано по-горе, правото на Общността изисква въпросите относно тълкуването на забраната, съдържаща се в член 85, параграф 1 от Договора да може да се разглежда от националните юрисдикции, които следва да се произнасят относно валидността на арбитражно решение и да могат да бъдат обект на преюдициално препращане пред Съда.

41. Следователно на втория въпрос трябва се отговори, че национална юрисдикция, сезиран от молба за отмяна на арбитражно решение, трябва да бъде обект на подобна молба, тогава когато тя прецени, че това решение действително противоречи на член 85 от Договора, след като тя според националните процесуални правила може да бъде предмет на иск за отмяна, който се основава на нарушаване на националните правила за обществен ред.

По първия и третия въпрос

42. Предвид дадения отговор на втория въпрос не е необходимо да се дава отговор на първия и на третия въпрос.

По четвъртия и петия въпрос

43. С четвъртия и петия въпрос, които трябва да разгледаме заедно препращащата юрисдикция пита дали правото на Общността задължава националния съдия да не прилага националните процесуални правни норми, според които едно междинно арбитражно решение, което е придобило характер на окончателно решение и не е

било обект на молба за отмяна в предвидения срок, придобива сила на пресъдено нещо и не може да бъде поставено под въпрос от последващо арбитражно решение, дори това да бъде необходимо, за да се разгледа в рамките на процедура по отмяна на последващото арбитражно решение, дали един договор, който междинното арбитражно решение е обявило за валиден, но въпреки това е нищожен на основание член 85 от Договора.

44. Трябва да припомним, че съгласно въпросните разпоредби на националното законодателство отмяната на междинно арбитражно решение, придобило характер на крайно решение, може да бъде поискана в срок от три месеца от датата на постъпване на това решение в секретариата на компетентния съд.

45. Подобен срок не изглежда прекалено кратък в сравнение със сроковете, определени от законодателствата на другите държави-членки и не прави изключително трудно или практически невъзможно осъществяването на правата, дадени от правото на Общността.

46. От друга страна, трябва да подчертаем, че след изтичането на този срок националните процесуални норми, които ограничават възможността да се иска отмяна на последващо арбитражно решение, развиващо междинно арбитражно решение, което е придобило характер на крайно решение и сила на пресъдено нещо се оправдават от принципите, на които се основава националното законодателство, а те са юридическата сигурност и зачитането на силата на пресъдено нещо, която е най-важния Ж изразител.

47. При тези условия правото на Общността не налага на националното законодателство да не прилага подобни разпоредби, дори това да е необходимо, за да се разгледа в рамките на процедура по отмяна на последващо арбитражно решение дали един закон, който според междинното арбитражно решение е обявен за валиден, е въпреки това нищожен, съгласно член 85 от Договора.

48. Следователно, на четвъртия и петия въпрос трябва да се отговори, че правото на Общността не задължава националната юрисдикция да не прилага вътрешните процесуални норми, според които едно междинно арбитражно решение придобило характер на крайно решение не е било предмет на иск за отмяна в предвидения срок, получава сила на пресъдено нещо и не може да бъде оспорвано чрез последващо арбитражно решение, дори това да е необходимо, за да се разгледа в рамките на процедура по отмяна на едно последващо арбитражно решение, ако договорът, който междинното решение е обявило за валиден, е нищожен на основание член 85 от Договора.

По съдебните разноски

49. Разходите, направени от нидерландското, френското, италианското правителство, от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на

обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски,

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени му от Hoge Raad der Nederlanden, с Определение от 21 март 1997 г., реши:

1) Една национална юрисдикция, сезирана с иск за отмяна на арбитражно решение трябва да удовлетвори подобна искова молба, когато прецени че решението действително противоречи на член 85 от Договора на ЕО (понастоящем член 81 ЕО), след като той трябва според националните процесуални правила да удовлетвори искова молба за отмяна на основание на нарушение на националните разпоредби за обществен ред.

2) Правото на Общността не задължава националната юрисдикция да не прилага националните процесуални правила, според които едно междинно арбитражно решение, придобило характер на окончателно решение, което не е било предмет на иск за отмяна в предвидения срок, придобива сила на пресъдено нещо и не може да бъде поставено под въпрос от последващо арбитражно решение, дори това да е необходимо, за да се разгледа в рамките на процедура за отмяна на едно последващо решение, дали договърът, който междинното арбитражно решение е обявил за валиден, е нищожен на основание на член 85 от Договора.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юни 1999 година.

Подписи